

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ติดสมาธิเป็นสมุทัย

เทศน์วันที่ ๕ ตอนบ้ายพวกคณะครูฟังที่ว่า ครูทั่วประเทศไทยประมาณ ๖ แสนคน แต่เขาให้มาเพียงพอประมาณมันจะแออัดยัดเยียดเวลาไปมาในกรุงเทพ รถลำบาก เขาคัดเอามาเพียง ๕๐๐ แล้วรวมทั้งหมดคนฟัง ก็ณนี้ท่านทูลบอกว่าอยากให้พิมพ์อย่างนี้เราก็ว่าดี ยุ่งอะไร เขาจะพิมพ์ก็พิมพ์ของเขาเอง เราเทศน์แทบตายยังไม่ได้คิดอยากจะไป กุสลา ให้ ตายแล้วไม่ต้องไป กุสลา ให้พวกนี้ โยนเข้าไฟเลยถ้ามีไฟ ถ้าไม่มีไฟมีแต่น้ำ โยนลงน้ำเลยประเภทไม่เอาไหน ท่านบอกว่าเทศน์กัณฑ์นี้เรียกว่าเป็นประโยชน์ทั่วไปหมดในวงการต่าง ๆ ได้ทั้งนั้น ทว่ากันไปหมดกัณฑ์นี้ ท่านชอบมากท่านว่าท่านทูล เขาเคยพิมพ์มาก่อนแล้วนี่นะ ไม่เห็นบอกกัณฑ์ไหนดีไม่ดีเขาก็พิมพ์กัน

เดี๋ยวนี้หนังสือเรามันจะร้อยกว่าเล่มละมั้ง(ร้อยกว่าฉบับ) ร้อยกว่าแน่ ๆ แล้วที่พิมพ์นะ นี่ก็เทศน์ทุกวัน แล้วสุดท้ายมันก็จะไปเป็นหนังสือจนได้นี่นะ ออกอินเทอร์เน็ต ๆ นั้นซี อินเทอร์เน็ตนี้ออกทั่วไปเวลานี้ ในกรุงเทพที่ไหนมีอยู่ทั่วไปแล้วอินเทอร์เน็ตแล้วใครก็ถอด ๆ ใครอยากพิมพ์ก็พิมพ์ละซี เดี่ยวนี้อินเทอร์เน็ตแพร่หลายมากนะ หนังสือที่พิมพ์ก็ร้อยกว่าเล่มแล้ว ส่วนเทปนั้นเรียกว่ามากเหมือนกันนะ คือเทปนี้จะมากกว่าหนังสือ เพราะที่มันไม่ได้ถอดก็เยอะ ๆ นะ หมายถึงว่าไม่ได้ถอดออกพิมพ์แจกทั่ว ๆ ไป ที่พิมพ์เป็นเล่มเก็บไว้เราให้เฉพาะผู้จำเป็น ๆ ในธรรมะที่เทศน์สอนพระ เป็นธรรมะชั้นสูงนี้มีไม่น้อยนะเทป

ที่อยู่ในวัดป่าบ้านตาดนี้ เรียกว่าคลังเทปแหละนะ ทั่วประเทศไทยกรรมฐานสายหลวงปู่มั่นติดต่อมาทางนี้ ๆ สำนักเหล่านั้นได้หมดได้จากนี้นะ ได้แบบเงียบ ๆ ตั้งแต่ยังไม่ได้ช่วยชาติบ้านเมือง คือเราไม่ได้ออกเปิดเผย แต่เทศน์ธรรมะที่สำคัญ ๆ นั้นในวงกรรมฐานทั่ว ๆ ไปในประเทศไทยได้หมด ไม่ว่าภาคไหนท่านติดต่อมาขอ ส่งไป ๆ อันนี้เป็นประจำมานานแล้ว

ธรรมะของเรามีทุกชั้นเลยนะ เริ่มไปตั้งแต่หลวงตาสอนเด็ก หลวงตาสอนผู้ใหญ่ หลวงตาสอนคนแก่ หลวงตาสอนคนไม่เอาไหนไปเรื่อย ๆ มันมีทุกอย่าง ธรรมะเรามีทุกชั้น ภูมิไหนเราก็สอนทั้งนั้น เด็กก็สอน อย่างพวกนักเรียนมานี้ก็สอน ไปที่อื่นได้อบรมนักเรียนก็มี ไปนักเรียนก็สอนนักเรียน ไปทางเด็กก็สอนเด็ก เกี่ยวกับพวกตำรวจก็ไปทางตำรวจ เกี่ยวกับหมอกก็ไปทางหมอ ไปหาหมอกก็เป็นอีกแบบหนึ่ง เอาอ้อยไปขายสวน สอนหมอ ไปกระทรวงสาธารณสุขก็ไปสอนหมอ ก็อย่างนั้นแล้ว เรียกว่าสอนทุกชั้นของธรรม ทุกชั้นของคน

พูดให้มันเต็มหัวอกตามที่บรรจุไว้ในหัวใจนี้ ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมา จะมาว่า อะโรมนุษย์ซีเหี้ยมนี้วะ พูดแล้วมันคันพินนะ ที่รู้แล้วไม่มีใครรู้ด้วยนี่ซิมันโมโหนะ อ้าว จริง ๆ นะ เพราะฉะนั้นเวลาเขาถามปัญหาถึงผางออกเลย เอ้า ๆ ถามมาจะว่าไง วันนั้น เขาตบมือถึงโมโห โธ่ วันนั้นนะ ไม่งั้นมันจะฟุ้งเลยนะวันนั้นนะ วันที่อยู่สวนแสงธรรม พวกคณะครูมาก ๆ คนเต็มหมดเลย พอเทศน์จบแล้วเขาก็ถามปัญหา เอ้า ๆ ถามมา เปิดแล้วนะ พอมาก็เปรี้ยว ๆ พอจะเร่งเครื่องเท่านั้นพวกนั้นตบมือกันทุกทิศทุกทาง เลยเสียตรงนี้ เราเลยทำมือตีทางโน้นไว้เพราะทางนี้กำลังจะออก อันนี้ก็เลยลด ธรรมเลยลด ไม่สมหวังตรงนี้ โห ถ้าหากมันเจียบสักหน่อย วันนั้นจะได้ฟังเทศน์ดีไม่ตีเปิดโลกธาตุนี้จะว่าไง

ไม่ใช่คุณนะเราพูดจริง ๆ เราอยากให้รู้ชาวพุทธของเราที่ว่าธรรมพระพุทเจ้า อัจฉริยะขนาดไหน พอติบพอตีตลอดนะ ธรรมเป็นอย่างนั้น มีเหมือนไม่มี รู้เหมือนไม่รู้ หูหนวกไปด้วยกันได้ ตาบอดไปด้วยกันได้ หูตีตาตีไปด้วยกันได้ ไอ้ปุ๊กก็ไอ้หยองไปด้วยกันได้ แต่โมโหเวลาเราเข้าไปในครัวมันเห่าวอก ๆ ไอ้หยองมึงมาเห่ากูทำไม เล่นได้หมด เข้ากันได้หมดเลย เวลาหันหน้าเข้าไปสั้หมาเล่นกับหมาใครมายุงไม่ได้นะ ฟัดกับหมา เขาก็ว่าหลงตาผีบ้า พวกบ้ามันต้องว่าอย่างนั้นนะ คือวิชาบ้ามันเต็มตัว วิชาธรรมมันไม่มี เป็นยังงี้ถึงเล่นกับหมานี้เป็นอะไร เล่นกับนี้เป็นเพราะอะไร ๆ มีเหตุมีผลพร้อมไปหมดทุกอย่าง พูดให้มันยันอย่างนี้เลยนะ เต็มหมดเลย

ทำมหาพรหมกราบธรรมทั้งนั้น อะไรจะเหนือธรรมวะ เพราะฉะนั้นเราถึงอดทนระอาใจ เล่นกับโลกสงสารดังที่สกปรกมอมแมมทุกวันนี้ แหม เราทนนะนี้ เราทนเพื่อคนดีคนดีเพื่อหลักฐานมันคงอบอุ่นหรือสงบร่มเย็นแห่งชาติไทยเรานะ ที่เราไปพูดไปอะไรเหล่านี้ะ ธรรมดาไม่อยากเล่นด้วยเลย ก็เพราะอำนาจความเมตตานั่นแหละที่ทำให้บึกให้บับอยู่นี้ ไม่งั้นจะเล่นกับอะไร เท่านั้นพอ

ธรรมะพระพุทเจ้านี้ของเลิศของเลอขนาดไหนไม่มีใครเห็น ใ้ชี้หมู่ราชี่หมา แห่งไปกลบธรรมหมดเลย ธรรมแสดงออกไม่ได้นะ มีแต่พวกบุตรพวกคูพวกขยะมูลฝอยต่าง ๆ กลบ ๆ เวลานี้กำลังส่งเสริมกันมากที่สุด ยิ่งมากยิ่งขึ้น มองไปแล้ว อู๊ย ดูไม่ได้นะ ไม่รู้จะทำไม

ไอ้พวกสร้างบาปสร้างกรรมนี้ก็เราทุเรศหนักนะ พวกที่สร้างบาปสร้างกรรมไม่ ลืมหูลืมตา มีแต่กอบแต่โกยเอาไฟเอาไฟเผาไหม้ ด้วยความรื่นเริงในไฟนั้น กิเลสมัน รื่นเริงเข้าใจไหม รื่นเริงในไฟ หลอกคน-คนก็เดินตาม โธ่ นำทุเรศนะ อำนาจของกิเลส วิชาของกิเลสนี้กล่อมได้สนิทมากที่สุด เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้เลยว่า มีธรรมเท่านั้น

แก็กิเลสได้ นอกนั้นไม่มี เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมดในสามแดนโลกธาตุนี้ ธรรมเท่านั้น จับเข้าตรงไหน จับเข้าไปตรงไหนกิเลสกระจาย ๆ กิเลสกลัวแต่ธรรมเท่านั้นละ

นี่ละที่ว่าธรรม ๆ นี้โลกไม่เคยเห็นนั่นซิ โลกไม่เคยสัมผัสในใจ เพราะธรรมนี้จะเป็นคู่ควรกับกับใจเท่านั้นนอกนั้นไม่มี ที่จะไปสัมผัสสัมพันธ์ธรรมทุกประเภทได้ ไม่มีมีใจเท่านั้น เพราะฉะนั้นถึงสอนให้ปรับใจเข้าให้ดีนะ อันนี้ภาชนะแห่งธรรม เวลานี้เป็นภาชนะของกิเลส เป็นส้วมเป็นถ่านของกิเลส เต็มอยู่ในหัวใจหมดเลย สามแดนโลกธาตุนี้มีแต่คลังกิเลสเต็มหัวใจสัตว์ จำอยู่อย่างนั้นจะให้ว่ายังไง เพราะฉะนั้นจึงได้กล่าวพูดอย่างอื่น ๆ ใครจะว่าบ้าก็ว่าอย่างนั้นเลย โลกไหนนะมันเจริญ เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มีธรรมแทรกในหัวใจแล้วโลกไหนก็โลกเถอะว่างั้นเลย ไฟเผาหัวอกทั้งนั้นแหละ เผาหัวใจ

เรื่องบาปเรื่องกรรมเรื่องบุญนี้สูญหายไปไหน ใจไปไหนติดกันไปแล้ว นอกนั้นอะไรไม่มีความหมายนะเหล่านี้ เราอยู่นี้ เวลาสิ้นลมหายใจแล้วอันนี้ก็หมดความหมาย อันนี้ก็หมดความหมาย ร่างกายหมด สิ่งที่เกี่ยวข้องกันควรแก่กันนี้หมดความหมายแล้ว ใจกับบุญกับบาปไม่ได้หมดนี่นะ นี่ซิที่พาให้เกิดให้ตายได้รับความทุกข์ความลำบากยากเย็นเข็ญใจ ด้วยความเพลิดความเพลินวิ่งตามกิเลสที่มันหลอกลวง ได้เท่าไรยังเพลิน ๆ ทุกข์ขนาดไหนก็ตาม ไม่ได้สนใจกับทุกข์ที่ติดดินเพื่อเอานั่นนะ นี่ทุกข์ตามหลังมันไม่เห็นนะ มันให้บินไปข้างหน้านู่น บินไป ครั้นได้มามีแต่กองทุกข์เต็มหัวอกนั้นแหละ ไม่มีอะไรที่สมหวังเลย

กิเลสไม่เคยสร้างความสมหวังให้ใครเลย นี่มันชัดตรงนี้ เพราะฉะนั้นถึงได้ว่าในโลกนี้ใครนะ เมืองไหน ประเทศใดว่าเจริญ มีแต่กิเลสมันหลอกคน บ้านนั้นเจริญบ้านนี้เจริญ ว่าไปพวกตาบอด อยากว่าอย่างนั้นนะ อ้าว จริง ๆ มันเจริญที่ไหน ถ้าไม่มีศาสนาแล้วเป็นไฟตลอดเลยเผาอยู่ในหัวอก ๆ ตลอดเวลานะ เอานั่นมาหลอก กิเลสหลอกพอให้เดินไปตามนั้น อยู่ไปวันหนึ่งคืนหนึ่งพอมืดกับแจ่มเท่านั้น อยู่กันไปพอสิ้นลมหายใจ ความหวังนี้เต็มตัว ๆ แต่ไม่ได้อะไรนะ มันหากเป็น กิเลสมันถึงตลอดยังบอกแล้ว ดิ่งไม่รู้เนื้อรู้ตัว ที่กิเลสจะพาให้ได้รับความสุขความเจริญนี้ ก็ก๊ปกี่กัลป์ เกิดตายแบกหามกองทุกข์มานี้เท่าไร ก็จะไปแบบนั้นเท่านั้นเหมือนกัน

ไม่มีต้นมีปลายแหละถ้าให้กิเลสพาไป จึงเรียกว่าวิภูวน คือหมุนอย่างนี้ วิภูวนหมุน ธรรมพาไปคือธรรมสกัดเข้า ๆ มีธรรมมากธรรมน้อยค่อยสกัดเป็นวรรคเป็นตอนเข้ามา ธรรมเข้าตรงไหนเป็นวรรคเป็นตอนเข้ามา ธรรมมีมาก ๆ ตัดเข้าตัดออก ๆ เรื่อยมันเห็นอยู่ในหัวใจ จะไปดูอะไรดูวิภูวะ วิภูวะมันอยู่ที่หัวใจ ไม่ได้อยู่ที่ดินฟ้าอากาศนะวิภูวน คือกิเลสพาให้หมุน ให้สัตว์โลกหมุนเกิดหมุนตายได้รับความทุกข์

ความลำบาก กิเลสจะพาหมุนตลอดเวลา เมื่อมีธรรม ธรรมก็ตามแก้กันไปโดยลำดับ ใครมีบุญมีกุศลมากน้อย นั่นละเป็นที่พึ่งอันนั้นนะ พอปลดพอกปล่อยกัน ถ้าว่าใครก็มี หมอมียาพอรักษาบ้าง ไม่ใช่โรคแบบเป็นแล้วคอยตายแต่อย่างเดียว

ไอ้พวกที่สร้างบาปสร้างกรรมมาก ๆ นี่เราพูดจริง ๆ เราช่วยโลกอยู่เวลานี้จึงได้ มาเห็นความสกปรกโสโครกเอาเหลือประมาณที่เดียว ตำนานจนกระทั่งถึงศาสนาต่อ หน้าต่อตา อู๋ย สลดสังเวชนะเรา พลิกนั่นเหลี่ยมนั้นคมนี่สนั่นนั้นพลิก เรื่องของกิเลส พลิกไปไหนมันก็เห็นหมดจะว่าไง มันจะพลิกไปไหน มันจะหงายท้องขึ้นฟ้าก็เห็น เอา หน้ามุดดินก็เห็น ธรรมดูกิเลสดูขนาดนั้นนะเห็นหมดเลย มันจะออกเล่าที่ไหนเหลี่ยมใด สิ้นไหนคมใดวิธีการใดนี้มันพลิก มันจะเห็น มันกลิ้ง กลิ้งไปไหนความชั่วก็ติดไปตาม นั้น ไม่ใช่กลิ้งไปแล้วพลิกตัวออกไปได้ พันโทษ ๆ นะ กลิ้งไปไหนความชั่วของมันก็ กลิ้งไปตามกันนั้น ๆ เผากันไปอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

นั่นนะธรรมเห็นทั้งธรรมชาติที่เผาไปตาม ตัวนั้นก็ว่าเรากลิ้งออกละซี กลิ้งพลิก แพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้นพันคม ว่าตัวฉลาด ว่าพ้นจากผิดจากโทษอะไร มันพ้นอะไร มันพ้นไปด้วยกันจะเอาไฟมาเผา มันดูเพียงนั้น นั่นละธรรมดูโลก มันจะเดินไปแบบ ไหนมันก็เห็นอยู่นั้น แล้วสุดท้ายมันก็มาสลดสังเวชนะ โถ เวลาหนา-หนาย่างนี้น้ำ มนุษย์เรา หนาไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย ความพลิกความแพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้นหลายคม ว่าตัวฉลาด ๆ ไอ้ธรรมชาติความผิดที่มันติดแนบไป หลายส้นพันคมขนาดไหน อันนั้น จะเท่ากัน ๆ ไปเลย เผาไปอย่างนั้น นั่นชิมันนำทุเรศนะ ทำไง

นี่ที่พระพุทธเจ้าว่า อกาลิโก อกาลิโก ธรรมไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา คือจำ ตลอดเวลา อย่างธรรมาตุนั้นก็เหมือนกัน ธรรมาตुकับจิตเข้าสู่กันแล้วบัพ สัมผัสเข้า มาเรื่อย ๆ ธรรมาตुकก็เข้าสู่จิตผู้ปฏิบัติธรรม เข้าสู่จิต จิตก็บรรจฺจุ ๆ เข้าเรื่อยสั่งสมเข้า เรื่อย ทีนี้ก็จำออก ๆ ต่อกันไปอันนี้กับธรรมาตुकก็เป็นอันเดียวกันไปเลย เสร็จสิ้น นั้น ฟังซิ ถึงขั้นอรหัตตภูมิ เรียกว่าเสร็จสิ้นแล้ว จิตดวงนี้กับธรรมาตुकเข้าไปแล้ว ที่แรกก็เป็น อย่างนั้นเสียก่อน ธรรมกับจิต จิตกับธรรมสัมผัสสัมพันธ์กันเข้าไป ดุดตี๋มเข้าไป ๆ มากเข้า ๆ กลายเป็นอันเดียวกันเลย เมื่อเต็มที่แล้วกลายเป็นอันเดียวกันหมดเลย นี้ เรียกว่าธรรมาตुक

การเทศน์นี้จึงบอกว่าไม่ได้แน่นะ บอกขนาดนั้นนะ แล้วแต่มันจะออกมาแบบ ไหนว่าจั้นเลย การเทศน์ว่าการณ์ เราจึงบอกตรง ๆ เลยว่าไม่อัดไม่อั้นว่าจั้นเลย ฟังซินะ ใครมาพูดอย่างนี้ ก็มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้ ใจทั้งดวงนี้เป็นธรรมทั้งแท่งแล้วจะเอาอะไรมา แฝง เปิดออกแง่ไหนก็เป็นธรรมออกหมด ๆ เป็นที่ไหลออกของธรรมทั้งนั้น ๆ จน ตรอกจนมุมที่ไหน เวลาไม่มีเหตุมีการณ์ที่ควรนั้นก็เป็นตุ๊กตาแหละ พระพุทธเจ้าเป็น

พระองค์เอกที่เรื่องของสัตว์โลก ทรงทราบหมดเลย ผู้ไหนที่ควรจะได้รับประโยชน์หนักเบา มากน้อยเพียงไรก็แยบคายให้ ๆ ถ้าไม่เป็นประโยชน์แล้วก็หุหนวกตาบอดไปเลย อย่างนั้นนะ สุตวิสัยแล้ว เหมือนเราไปฉีดยาให้คนตายนั้นแหละ ฉีดยาให้คนตายมันไม่ฟื้นแล้ว นอกจากฉีดยากันเนาเท่านั้นเองเข้าใจไหม ไปฉีดยาให้มันฟื้นขึ้นมาไม่มีทาง ตายแล้วก็ฉีดยากันเนาเท่านั้นเอง ไอ้ฉีดยากันเนาแบบฉีดยากันเนา คนประเภทหมดราคาทั้งที่ลมหายใจมีอยู่ นี้เรียกว่าฉีดยากันเนาไป ก็เท่านั้นแหละ

โห เรื่องบาปเรื่องบุญนี่ลึกลับมากนะ ไม่มีสัตว์โลกตัวใดรู้ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงสนุกทำแต่บาปแต่กรรมกันมาก เพราะบาปกรรมนี้เป็นได้ด้วยอำนาจของกิเลส เป็นเครื่องล่อของกิเลส เมื่อธรรมไม่มีในใจไม่เห็นโทษของบาปของกรรมของกิเลส มันก็ปั่นไปตามกิเลส บทเวลาเมื่อธรรมแทรกเข้าไปมันก็เห็น เริ่มเห็น ๆ เริ่มเห็นเริ่มชยะ ๆ เริ่มเห็นเริ่มปกป้องเรื่อยเข้าไป ต่อเข้าไปก็ปกป้อง ต่อไปก็ต่อต่อยกัน เป็นอย่างนั้นนะ พอถึงขั้นต่อต่อยแล้วไม่มีถอยละ ตายก็ตายเลย นั่นเห็นไหมถึงขั้นที่มีกำลังเป็นอย่างนั้นนะ ธรรมมีกำลังเป็นอย่างนั้น

เหมือนกิเลสมีกำลัง ตายด้วยกิเลสตายวันยังค่ำตายได้ทั้งนั้นพวกเรานี้ ตายวันยังค่ำก็ตายได้นะ ตายเพราะอำนาจความเชื่อตามกิเลส นี้เวลามันหนา เวลามันจะพืดกิเลสนี้ กิเลสไม่ตายเราต้องตาย ไอ้เรื่องที่จะถอยไม่มีเลย คอขาดไปเลย นี้อำนาจของธรรมมีแล้วเป็นอย่างนั้น แก้กันตก ถ้าต่างอันต่างมีกำลังแก้กันตก ถ้าธรรมไม่มีกำลังแก้ไม่ตก มีธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องแก้กัน ธรรมมีมากแล้วมันเป็นของมันเองนะ

ธรรมกับกิเลส กิเลสกับธรรม อยู่ด้วยกัน อยู่ที่ใจด้วยกัน อย่างที่พ่อแม่ครูจารย์ ท่านเอาเรตารจับเราไปถึงวันแรกเลย โห เราไม่ลืมนะ สด ๆ ร้อน ๆ นี้ เพราะเรามุ่งมันอย่างเต็มหัวใจเลย ขอฟังจากครูบาอาจารย์ทั้งหลายว่า มรรคผลนิพพานมีเท่านั้นเราจะเอาตายเข้าว่าเลย เวลานี้ยังลงใจไม่ได้ เรียนมาเท่าไรก็สงสัยไปเรื่อย ๆ เรียนไปถึงไหน ความสงสัยก็ติดตามไป ถึงนิพพานความสงสัยมันก็ไปตั้งเวทิต่อต่อยกันกับนิพพาน มีหรือไม่มีน้ำ ที่นี้กำลังมันจะแข็งได้ยังไงใช้ไหมล่ะ เมื่อมีสิ่งต้านทานกันอยู่ พอได้ไปฟังโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์ เพราะเรามุ่งมรรคผลนิพพานอย่างเต็มที่ มาสงสัยอยู่ที่ว่า มรรคผลนิพพานจะมีอยู่จริงหรือไม่ น้ำสมัยปัจจุบันนี้ หนุนนะฟังซินะ เรียนมาแล้วนะ เรียนก็สวาทชาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วนั่นเอง แต่หัวใจมันไม่ชอบละซีใช้ไหมล่ะ มันก็ขวางไปหมด นิพพานชอบหรือไม่ชอบ แต่กิเลสมันก็บอกว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ เน้นมันเข้าไปขวางนั้นเสีย

พอไปถึงพ่อแม่ครูจารย์ โห ผางขึ้นเลยนะ ท่านเอาเรตารจับไว้เรียบร้อย หือ ท่านมาหาอะไรขึ้นเลยนะ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือขึ้นเลย ก็อยู่ดี ๆ นี้ผางขึ้น

เลย หือ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่
มรรคผลนิพพาน กระจายออกไป ๆ จนกระทั่งทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรค
ผลนิพพาน กิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่ใจ ลงมานี้เลยนะ ให้ท่านชำระใจ
ให้ดี ใจนี้เป็นผู้จะรับบาปรับบุญรับกิเลสตัณหา มรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ ๆ เร่งลงที่ใจ
เปรี้ยว ๆ เลย อย่าไปหาที่อื่นให้เสียเวล่ำเวลา สถานที่เวล่ำเวลาไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม
ท่านว่า กิเลสจริง ๆ ที่มันเสียบหัวใจเราอยู่ตลอดเวลาอยู่ที่ใจหนา ธรรมก็อยู่ที่ใจที่จะ
แก้กิเลส

โถ เวลาท่านขึ้นฝั่ง ๆ ๆ เลย นั้นละพลังของธรรมเห็นใหม่ละ ออกเต็มเหนี่ยว
เลย เหมือนจะไม่หายใจนะ แต่นิสัยท่านพูด เป็นตามนิสัยของท่าน ท่านไม่ได้พูดเร็วนัก
แหละ พูดธรรมดา นิสัยพูดบรรจงอยู่นะ แต่เราเป็นนิสัยพูดเร็ว พูดก็เร็ว อะไรเร็ว อัน
นี้มันเป็นนิสัยนะ ผู้พูดช้า ๆ ก็มี พูดเร็วก็มี แต่นิสัยท่านดูจะอยู่ในท่ามกลาง แต่เวลา
ท่านเร่งธรรมะนี้ โถ ไม่ใช่ของเล่นนะ ทั้ง ๆ ที่นิสัยท่านพูดอย่างบรรจง ๆ ครั้นเวลา
ท่านหมุนธรรมะนี้พุ่ง ๆ ๆ นั้นเห็นใหม่อำนาจของธรรมดันออก ๆ ท่านไม่มีกิเลสอะไร
จะมาตัน กิเลสสิ้นซากไปหมดแล้ว เหลือแต่ เรียกว่าคลังแห่งธรรมล้วน ๆ ใจกับธรรม
เป็นอันเดียวกันแล้ว พุ่งออกมาแต่ธรรมล้วน ๆ พุ่ง ๆ

หือ ท่านมาหาที่ไหนมรรคผลนิพพาน ไล่เข้า ๆ ไล่เข้ามาที่นี่เลย อย่าไปยุ่งอย่า
ไปคิดให้เสียเวล่ำเวล่ำนี้ะ ดินฟ้าอากาศมืดแจ่มอะไร อดีตอนาคต ท่านอย่าไปยุ่งให้เสีย
เวล่ำเวลา กิเลสอยู่ที่ใจ ๆ แก่งที่นี้ะ จากนั้นก็นั่นหนทางด้านภาวนา เอ้า ๆ เอาให้
ได้นะ เมื่อรวมลงไปแล้วกิเลสกับธรรมอยู่ที่ใจ เวลานี้ใจนี้ถูกปกปิดจากกิเลสทั้งหลาย
จนมืดตัว เอาเปิดออก ๆ ด้วยจิตตภาวนา จิตตภาวนานะ ก็เราไปตั้งหน้าภาวนาแล้วนี้
ท่านจะสอนไปแบบไหนวะ ให้เร่งลงตรงนี้ เอาให้ได้นะ ไม่ว่าจะไรนะว่าแต่เรื่องจิตต
ภาวนา เอ้า เปิดออกตรงนี้ เอาให้ได้จิตตภาวนานี้ะ ธรรมจะเกิดที่นี้แหละ เอ้าเร่งลง
ยังใจจิตจะสงบให้เร่งลงท่านว่า ก็คือสงบแล้วก็เรียกว่ามีต้นทุน พอสงบแล้วก็พิกที่
อยู่บ้าง เอ้า เร่งลงที่นี้

จากนั้นท่านก็แยบออกมา เอ้อ ท่านมหาก็นับว่าเรียนมามากพอสมควรถึงขนาด
เป็นมหา ว่าอย่างนี้เราไม่ลืมนะ แต่อย่าว่าผมประมาทธรรมพระพุทธเจ้านะ ขอให้ยก
บูชาไว้เสียก่อนธรรมท่านเรียนมามากน้อย ไม่นั้นจะเป็นข้าศึกต่อกัน ท่านจะอดคิดไม่ได้
เมื่อปฏิบัติธรรมแล้วจะอดคิดทางด้านปริยัติที่เรียนมามากน้อยไม่ได้ นั้นละมันเข้ามา
กิดมาขวางทางดำเนินเพื่อความสงบจะไม่สะดวก ขอท่านยกบูชาไว้เสียก่อน ท่านว่า
อย่างนี้ะ ธรรมที่เรียนมามากน้อยท่านอย่าเอามาเป็นอารมณ์ ให้ท่านมุ่งลงในจุดนี้ ที่

จะสงบยังงใจให้เอาลงจุดนี้อย่างเดียว ท่านพูดอย่างนี้ เมื่อเวลาถึงกาลที่ปรียัตกับปฏิบัติ จะวิ่งออกประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่อันนี้สำคัญ เอาไว้ไม่อยู่

เราก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ แต่เวลานี้ยังไม่เป็นประโยชน์ เรียนมามากน้อยจะมาเป็นข้าศึก เป็นสัญญาอารมณ์ไม่ดี เอายังงใจให้สงบเอาไว้หนักแน่นนะ อย่าเป็นอารมณ์กับอะไร เป็นอารมณ์แต่ภาวนาให้สงบ ๆ อย่างเดียวเท่านั้น เราก็เชื่อท่านเต็มเหนี่ยวแล้วนี่ เรียนแล้วหนังสือปาฏิโมกข์เล่มเดียว ก็เหมือนสมุดพกนี้แหละปาฏิโมกข์ติดไป เพราะนี่เป็นพระวินัย ต้องติดกับยามไป มีหนังสือปาฏิโมกข์เล่มเดียวติดไป ท่านพูดอย่างนั้นเข้ากันได้แล้ว จากนั้นมาไม่สนใจกับอะไร หนังสือหนังสือไม่ยุ่งทั้งนั้นนะ ฟาดแต่เรื่องจิตล้วน ๆ

ที่นี้พอได้ฟังท่านอย่างถึงใจแล้วนี่ โห้ย จิตมันกำลังวังชาเต็มเหนี่ยวเลยนะ คือหายสงสัยแล้วว่าเรื่องมรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี เพราะท่านสอนว่า นี่นา ๆ อยู่กันนั้นจะไม่ลงได้ยังงใจ พอลงมาแล้วก็มาถามตัวเอง เอาละที่นี้ที่มาหานี้สมมักสมหมายแล้วเรื่องมรรคผลนิพพานหายสงสัย ไม่มีอะไรสงสัยแล้ว ที่นี้เราจะจริงไหมถามเจ้าของ โอ้ย ต้องจริง ไม่จริงตายเลย โน่นนะฟังซิ ไม่จริงต้องตายเท่านั้น อย่าอยู่ให้เหลือหนักศาสนาเลย ตั้งแต่นั้นมาที่นี้ฟังเลย เพราะมันหายสงสัยแล้วก็ออกเต็มเหนี่ยว ๆ

ที่นี้เวลามันแจ่มก็อย่างท่านว่าจริง ๆ นี้ เอาให้สงบ ๆ เวลาจิตไม่สงบมันยุ่งไปหมด ๆ ไม่มีอะไรเป็นตัวของตัวเอง ยุ่งไปไหนเป็นกิเลสเป็นพินเป็นไฟมาเผาเจ้าของ คิดไปเรื่องใด ๆ เป็นไฟกลางวันเข้ามาเผาเจ้าของ ๆ นั่นนะเวลาจิตไม่สงบ คิดไปแเงไหน มีแต่เป็นพินเป็นไฟทั้งนั้นนะ ที่นี้พอจิตสงบแล้วความคิดเหล่านั้นที่นี้มันเห็นว่าเป็นภัยแต่ก่อนไม่เห็นเป็นภัย มันเพลินไปตาม เพลินไปเรื่อย ๆ คิดเท่าไรยิ่งเพลิน เผาเจ้าของจนจะนอนไม่หลับ จนจะเป็นบ้า หรือเป็นบ้าไปมันก็ไม่รู้ตัวนะ เพราะความคิดพาเป็นพาไปมันหลงความคิด ที่นี้พอจิตหมุนตัวเข้าสู่ความสงบมดมันเข้าไว้ มัดเข้าไว้ ไม่ให้คิดเรื่องอะไร ให้คิดแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม อารมณ์ก็อารมณ์ของธรรม

เช่น พุทโธ ก็เป็นพุทโธอย่างนี้ จะธรรมบทใดก็ตาม เอาธรรมบทนั้นมาจับไว้ให้อยู่กับนั้น ที่นี้นานเข้า ๆ ความรู้นี้ก็มารวมตัว รวมเข้าไปมันก็สงบ ความสงบนี้คือความรู้ ๆ นั้นรวมตัวเข้ามา ทางนี้ก็จ่อเข้าเรื่อย เร่งเข้าเรื่อย สงบ ๆ จากสงบแน่น ๆ ๆ ปึง ๆ ที่นี้ความคิดทั้งหลายที่เราเพลินแต่ก่อนกลับเป็นพิษนะ เวลาความสงบมีมากเข้าคิดไม่อยากคิดมันกวนใจ นั่นเห็นไหมเพียงแยบเท่านั้นกวนใจแล้ว อันนี้แน่แน่ไม่มีอะไรกวนนี้สบายมากกว่า อันที่คิดเรื่องนั้นเรื่องนี่ยับ ๆ แยบ ๆ นั่นกวนใจ นั่นเห็นไหมที่นี้ มันกลับตรงกันข้ามแล้วนะ แต่ก่อนความคิดนี้เป็นบ้าไปกับมันเลย แล้วกลับมาความคิดนี้

กวนใจ ต่อจากนั้นไม่อยากคิด อยู่ทั้งวันแน่วอยู่ด้วยความสงบ จิตนี้เป็นอันเดียวเท่านั้น มันก็เหมือนวิเศษมากอยู่นะละ เพียงความรู้อันเดียวนี้

ทั้ง ๆ ที่กิเลสมันก็ฝังอยู่ในนั้น แต่กิเลสมันไม่ออก ความฟุ้งซ่านวุ่นวายอะไรไม่ออก มีแต่ความสงบตีหัวมันไว้ครอบหัวมันไว้มันก็สบาย เพราะฉะนั้นผู้มีสมาธิจึงติดติดสมาธิ มันไม่อยากคิดอยากปรุงอะไรมันสบาย อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด นั่งนี้ไม่ได้กำหนดเวลาเวลานะ คือความรู้ความสะดวกสบายมันอยู่กับเจ้าของตลอดเวลา จะไปหากาลสถานที่เวลาอะไรมากวนมัน มันก็อยู่นั้น นี่เริ่มได้รากฐาน เพียงเท่านี้ก็เริ่มเห็นความวุ่นวายแล้ว ทีนี้เห็นแล้วไม่อยากยุ่งกับอะไร ต่อจากนั้นก็ออกทางด้านปัญญา นี่ที่แปลกตอนมันจะเปิดโลกธาตุแหละ เพียงสมาธินี้รู้ขนาดไหนก็รู้ ไม่ได้กว้างขวางอะไร เต็มภูมิของสมาธิเหมือนน้ำเต็มแก้วอยู่แค่นั้น จะทำยังไงก็ไม่เลยน้ำเต็มแก้ว เอาน้ำมหาสมุทรทะเลมันก็ล้นออกหมด ๆ ไม่เลยไปได้แหละ อันนี้ภูมิสมาธินี้แน่นขนาดไหนก็แค่นั้น น้ำเต็มแก้ว ๆ ให้เลยนั้นไม่ได้นะ

พอออกทางด้านปัญญา มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นซี ที่แรกความคิดทางด้านปัญญามันก็ไม่อยากคิด กวนใจ แน่ จะคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้มันเป็นการกวนใจ สู้อยู่นั่งไม่ได้ แต่ที่นี้คำสอนท่านสอนว่าอย่างนั้น ครูบาอาจารย์ท่านสอนอย่างนั้น ให้คิดให้พิจารณาทางด้านปัญญา มันก็ฝืนออกไป ฝืนออกไปทั้งที่ไม่อยากออกแหละ บินออกไปพิจารณา ๆ เรื่องปัญญา เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่เป็นทางเดินของปัญญา แต่ก่อนเป็นทางเดินของความสงบเสียก่อน เช่น เกสา ๆ โลมาอันเดียวก็ตามสงบได้ในขั้นสมาธิ เอานี้เป็นอารมณ์แห่งสมาธิ ทีนี้พออันนี้พอสมควรแล้วแยกอันนี้ออกไปเป็นวิปัสสนาเป็นปัญญา

ผมเป็นยังไง ที่เกิดที่อยู่ของมันยังงั้น ขน เล็บ ฟัน หนัง ไหล่กันไป ๆ ทีนี้มันกระจายออก ๆ มันก็เริ่มเห็นโทษของมันเรื่อย ๆ ๆ พอเห็นแล้วทีนี้ผลปรากฏขึ้นมาแล้ว ความสว่างกระจ่างแจ้ง ภูมิสมาธิไม่เป็นอย่างนั้น ภูมิปัญญาเป็นอย่างนี้ โอ้ย มันต่างกันนี่นะ เหมือนกับมองเมฆมองหมอกมองเห็นนั่นเห็นนี่เข้าไป อยู่สมาธิเหมือนกับอยู่ในไหเอาฝาปิดไว้ มันก็สบายอยู่ในไหนั่นซี มันไม่ได้ออกจากไหจากตุ่มไปละซี พอออกทางด้านปัญญา เปิดฝาไหฝาหม้อเข้าแล้วมันก็เริ่มมองเห็นอันนี้ ทีนี้มันก็โดดออกจากหม้อละซี มันเห็นไม่ถนัดเข้าใจไหม โดดออกจากหม้อนี้ฟาดนี้เตลิดเปิดเปิง อ้าวเราเป็นนี่นะ

พอมันเห็นท่าแล้ว โอ้ ชอบกล ๆ ๆ ต่อไปก็มาตำหนิสมาธิ โอ้ย สมาธิมันนอนตายอยู่เฉย ๆ ขึ้นแล้วนะ ปัญญาต่างหากแก้กิเลส ปัญญาต่างหากที่จะเห็นสิ่งต่าง ๆ แล้วก็หมุนทางด้านปัญญา เลยเห็นสมาธิเป็นหมูขึ้นเขียงนอนตายอยู่เฉย ๆ แน่มันไม่

พอดีนะ เพราะทางไม่เคยเดินสิ่งเราไม่เคยรู้ มันไม่ค่อยรู้จักประมาณ ที่นี้พอมันออก ทางด้านปัญญา ออกเสียทั้งวันทั้งคืนเลยที่นี้ มันเป็นอย่างงั้นแหละ เรามันเป็นอย่างงั้น ที่แรกมันไม่ออก อยู่ในสมาธิก็ทำนลากออก ทำนอนตายอยู่นั้นหรอนั้น ลากหรือไม่ ลากขนาดนั้น สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน เนื้อติดฟันมันสุขขนาดไหน เอ้า เอาว่าชื่ คือเนื้อติดฟันมันจะมีความสุขอะไรใช่ไหม นั่นละสมาธิมันก็แค่นั้นแหละความสุขของ มันทำว่า

นั่นท่านไล่ออกเราไม่ลืม เราก็มักไม่อยากออก จากนั้นมันก็ฟาดเราทุ้มหมดเลย สมาธิไม่ให้มีเหลือเลย เอาโยนเข้าป่า ให้มันหาสมาธิใหม่ความหมายว่างั้น ถัดมาก็ หือ ทำนรู้ใหม่ ๆ สมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่งทำนรู้ใหม่ หือ ขึ้นเลยนะ ทางนี้ก็ขึ้น เถียง ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยทั้งแท่งแล้วสัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน ดูสิรู้ท่าน โอ้ย สัมมาสมาธิ ของพระพุทธเจ้ากับสมาธิหมูขึ้นเขียงกับของท่านนี่มันเป็นคนละโลกท่านว่า สมาธิของ พระพุทธเจ้า สมาธิต้องเป็นสมาธิ ปัญญาต้องเป็นปัญญาท่านกลมกลืนกันไป ท่านไม่ได้ นอนอยู่บนเขียงเหมือนท่านนี่นะ ไอ้สมาธิบนเขียงหรือเอาไปแข่งสัมมาสมาธิพระพุทธ เจ้านะ หมอบนะหมัดทำ หมอบ นั่นอย่างงั้นนะ มันเถียงตลอด

คือเราก็มักแ่งหนึ่งของเรา แ่งกิเลสมันก็มี พอท่านเอาอย่างงั้นแล้วลงมายังวัดก เจ้าของ เราไม่ลืมนะ คือทั้ง ๆ ที่เราไม่มีแ่งไอ้เรื่องทริมาณะที่จะคัดค้านต้านทานเพื่อ เอาแพ้อาชนะอะไร เราไม่มี แต่มันผาดโผนซัดกันเต็มเหนี่ยว จนกระทั่งพระเณรอยู่ใน วัดมาเต็มได้ฤกษ์อรอบนั้นหมดเลย ฟาดกันกับท่านสององค์ซัดกัน ลงมาแล้ว ก็เรามา ถวายตัวเป็นลูกศิษย์ของท่าน แล้ววันนี้เป็นยังงั้นมันถึงพิลึกพิลั่นนัก มันจะเป็นคู่ต่อสู้ กับท่านยังงั้นวะ อวดคิดไม่ได้นะ ทั้ง ๆ ที่เจตนาอย่างงั้นเราไม่มีว่างั้นเถอะ วันนี้ทำไม มันพิลึกกึกก็เอาเหลือเกิน มันมาเป็นครูเป็นอาจารย์หรือเป็นแซมเปียนต่อสู้ท่านได้ยัง ไง คิดนะ เพราะมันฟัดกันเต็มเหนี่ยว

คือทางนี้มันก็มีภูมิของมันเข้าใจไหมละ ทางท่านก็ภูมิของท่าน ภูมิตาดี เราภูมิ ตาบอดนั้นซี ตาบอดมันชนเรื่อย ภูมิตาดีท่านก็ตีเอา ๆ ตีคนตาบอด คนตาบอดตีคน ตาดีตีไม่ถูก แต่คนตาดีตีคนตาบอดนี้หงายเลยหงายทุกที หงายหมาเลย นี่ละเราลืม เมื่อไรวะ ท่านลากออกตรงไหนมีแต่อันตรายทั้งนั้น คำว่าสมาธินี้ถ้าท่านไม่ลากออกนี้ มันจะเป็นของมันอยู่กระทั่งวันตาย พอท่านลากออก พอออกจากฝ่าหม้อก็มองโน้นมอง นี้ก็โอดออกจากหม้อเลย ที่นี้ออก-ออกใหญ่เลย โถ ไปใหญ่เลย ไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน ขนาดนั้นนะ มันเพลิน

สติปัญญาออกทำงานนี้ โอ้ย ไม่มีเวลานะ คำว่าอิริยาบถไม่มี ลงสติปัญญาขึ้น หมุนตัวเป็นธรรมจักรนี้ไม่มีคำว่าอิริยาบถ คืออยู่ที่ไหนมันก็เป็นของมันตลอด นั่งหรือ

นอนก็ตามความหมุ่นของใจระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจนี้ มันจะหมุ่นของมันตลอดเวลา แม้ที่สุดเรานั่งฉันจึงหันนี้มันไม่สนใจกับอาหารนะ มันหมุ่นของมันอยู่ในนั้น จึงเรียกว่าไม่มีอิริยาบถ ที่นี้พอจะตายจริง ๆ มันไม่ได้หลับได้นอนนั่นซิ ทางนี้ไม่หยุดก็ขึ้นไปหาท่านอีก

นี่ที่พ่อแม่ครูอาจารย์ว่าให้ออกพิจารณาทางด้านปัญญามันออกแล้วนะ มันออกยังงี้ ท่านก็ว่ามันออกยังงี้ โห ไม่ว่าจะกลางคืนกลางวันมันไม่ได้หลับได้นอน แล้วนี่ก็ไม่ได้นอนได้สองคืนแล้ว มันยังจะไม่นอน มันยังหมุ่นตลอดเวลาพิจารณาอะไร นั่นละมันหลงสังขาร นั่นฟังซิ ท่านพูดกับเราท่านจะไม่กระจายนะ ไม่ว่าจะแงใดพูดกับเรา ถ้าเป็นไม้ก็เอาทั้งต้นมาเลย ให้เราไปเจียรระโนเองทีหลัง นั่นละมันหลงสังขาร ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้เราว่านี่ตอบท่าน นั่นละบ้าหลงสังขาร ขนบาใหญ่ บ้าหลงสังขาร คราวนี้หมอบนะ งูเห่าหมอบ มันก็จะถูกอย่างท่านแย็บเอาแหละ แต่มันยังไม่ถอยมันยังจะหมุ่นของมันอีกอยู่ นั่นละมันหลงสังขารท่านว่านะ ทางนี้ก็ว่า ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ นั่นละมันบ้าหลงสังขาร ๆ ใหญ่เลย ที่นี้หมอบ ไป

ที่นี้เวลามันหมุ่นของมัน จะตายจริง ๆ มันก็ย้อนเข้ามาสู่สมาธิละซิ มันจะตายต้องพัก ไม่พักไม่ได้ ทางก็ยิ่งไกล เครื่องก็ร้อนแล้วน้ำมันก็จะหมดแล้ว ต้องเข้าพัก พักเครื่องละซิ นี่ก็พักเข้าสู่สมาธิ เข้าสู่สมาธิก็บังคับนะ ทั้ง ๆ ที่สมาธิเราเป็นเหมือนหินแล้วนะ แต่เวลาออกทางด้านปัญญา กำลังของปัญญามากกว่าสมาธิ จึงเห็นสมาธิเป็นอะไรพูดไม่ถูกนะ นอนตายเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร นั่นเวลาปัญญาออกมันเหนือกันอย่างนั้น ที่นี้เวลาจะเข้ามาสู่สมาธิ ทั้ง ๆ สมาธิมันก็เก่งอยู่แล้วมันไม่ยอมเข้านะ ไม่ใช่ไม่มีสมาธินะ มันจะออกข้างหน้า บังคับเข้ามาให้เข้าสู่สมาธิ

ขนาดเอาพุทโธบังคับนะ เราไม่ลืม พุทโธ ๆ ๆ ให้มันอยู่กับพุทโธ คือออกจากนี้มันจะออกจากทางปัญญาเข้าใจไหม ไม่ได้ออกไปที่ไหน ออกจากนี้มันจะพัดกับกิเลส มันเพลินอยู่นั้นแล้ว ลากเข้ามาให้อยู่กับพุทโธ ๆ บังคับเอาไม่ให้มันไปไหน เพื่อจะให้มันพักความหมาย เอา พุทโธ ๆ ถี่ยิบนี้ก็ลงแนว ลงแนวเต็มที่เลยนะ สมาธิ ก็มันมีอยู่แล้วมันไม่ยอมเข้ามาเฉย ๆ ลงเต็มที่แล้ว โอ้ย มีความสุข เบิกกายเบาใจ เหมือนถอดเสี้ยนถอดหนามออกหมดเลย เวลานั้นสบายเต็มที่เลย นั่นอำนาจของสมาธิ คือความระงับความคิดความหมุ่นของสติปัญญา สงบแนวอยู่นั้น

สงบอย่างนั้นก็ได้ นะ ต้องบังคับเอาไว้ไม่ให้ออก มันออกมันจะพุ่ง บังคับไว้พอเห็นว่าการล้างวังชาสมควร มีความสุขความสบายเบิกกายเบาใจเบาทุกอย่าง เหมือนถอดเสี้ยนถอดหนามสบาย พอได้กำลังแล้ว พอเราเรามี ไอ้เรื่องราวเปลวเราไม่ยอมพูด ก็มันไม่เปลวนี้ ถ้าว่าเรามีคืออ่อนมือนิดหนึ่ง มันจะพุ่งของมันออกเลย นี่ละพอเรา

รามือมันก็พุ่ง ทีนี้ซัดกันใหญ่เลย นี่ละมันถึงได้เป็นทางเดินมา เมื่อมันจะตายจริง ๆ ก็แบบเดียวกันนี้ เข้ามาพัก ๆ พอหายเหนื่อยจากสมาธิแล้วก็ออกพัดกัน ๆ

นี่ละพ่อแม่ครูจารย์สอนตรงไหน ๆ นี่แหลม ไม่มีผิดเลย คำว่ามันหลงสังขาร ท่านพูดกลาง ๆ นะมันหลงสังขาร สมาธิหมุนขึ้นเขียงเหมือนกัน เวลาเรามาจาระโนออกทีหลังนี้ โธ ท่านสอนเราไม่ค่อยจะสอนจะแจ้งไปนะ เอามาทั้งดุ้นให้มันไปจาระโนเอง เช่น ไม้ก็เอามาทั้งท่อนเลยให้มันไปเลื่อยเองพูดง่าย ๆ อะไรก็โยนตูมมาให้เลยให้ไปจาระโนเอง อันนี้ก็เหมือนกัน สมาธิหมุนขึ้นเขียง สมาธิทั้งแท่งมันเป็นสมุทัยทั้งแท่ง นั่นนะท่านต้ออกหมดเลย ไม่ให้เหลือสมาธิให้มันหาใหม่ ครั้นเวลามารู้ทีหลัง อ้อ ที่ว่าสมาธิที่เป็นสมุทัยได้นั้นนะ เพราะความหลงในสมาธิความติดในสมาธิ แน่ะ เอาแล้วนะ รู้แล้ว มันติดในสมาธินี้เองเป็นสมุทัย

ท่านไม่ได้ว่าสมาธิเป็นสมุทัย ความหลงในสมาธิต่างหากเป็นสมุทัย มันแยกของมันเองนะ ยอมท่าน ทีนี้ยอมเอง พอเราพิจารณา อ้อ ท่านพูดอย่างนั้นเอง ความติดในสมาธิต่างหากเป็นสมุทัย ไม่ใช่สมาธิเป็นสมุทัย แต่ท่านเพื่อจะตัดสันดานเราคนเก่ง ท่านก็ฟาดหมด ยกทั้งเข้าป่าหมดเลย สมาธิให้มันหาใหม่ ทีนี้เรื่องปัญญาอีกเหมือนกัน ปัญญาของมันหลงสังขาร ๆ เวลาพิจารณาเต็มเหนี่ยว มันย้อนเข้ามาชะมาล้างมาทาบมาทวน โอ้ย เข้ากันได้ปึบเลย อ้อ ที่ท่านว่ามันหลงสังขาร คือใช้ปัญญาก็ใช้สังขาร คือความคิดนี้เอง กิเลสมันก็เป็นความคิดเป็นสมุทัย ธรรมก็เอาความคิดนี้เป็นมรรค คือคิดทางด้านสติปัญญาเรียกว่ามรรค ความคิดทางด้านกิเลสก็เป็นกิเลสเป็นสมุทัยไป ท่านว่ามันหลงสังขาร

สังขารตีไปได้สองอย่างเข้าใจไหมละ ตีไปทางมรรคก็ได้ ตีไปทางสมุทัยก็ได้ นี่ละมันเลยเถิดมันไปทางสมุทัย สมุทัยแทรกแล้ว ๆ ความหมายว่างั้น ปัญญาถูกสมุทัยแทรกแล้ว ท่านว่ามันหลงสังขาร เวลามันพิจารณาเต็มเหนี่ยวมันแยกของมันเอง อ้อเป็นอย่างนี้ ๆ เราจึงไม่ลืม กับพ่อแม่ครูจารย์นี้ไม่เคยบอกละเอียดล่อ คือถ้าไม้ก็ไม้ทั้งท่อนมาโยนตูมให้เลย ๆ ทุกอย่าง แล้วค่อยเจียรระโนตามหลัง ๆ เป็นอย่างนี้นะ

เวลามันเปิดของมันนี้ โธ เปิดจริง ๆ สติปัญญา รู้ทั้งเรื่องละกิเลส รู้ทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่กำลังก้าวเดินพัดกับกิเลสอยู่นั้น สิ่งที่จะรู้มันพาดพิงถึงกันมันก็รู้ของมัน ตัวสำคัญคือกิเลสมันก็หมุนใส่กิเลส ทีนี้สิ่งที่มันกระจายที่จะไม่ให้มันรู้มันเห็นได้ยังไง มันสัมผัสกันอยู่นี่มันรู้อยู่นี้ แต่ไม่ถือเป็นสำคัญยิ่งกว่าการฆ่ากิเลส เพราะกิเลสเป็นตัวข้าศึกโดยตรง มันจะหมุนอยู่นี่ แต่จะอดให้มันรู้ในสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่ได้นะมันรู้ เป็นแต่เพียงว่าเราไม่เป็นอารมณ์กับมันมากยิ่งขึ้นกว่าอารมณ์ที่จะฆ่ากิเลส ทีนี้เวลาฟาดอันนี้เต็มเหนี่ยวแล้วมันจะปิดได้ยังไงพูดง่าย ๆ มันจำไปหมดแล้วปิดได้ยังไง ตั้งแต่กำลังฆ่า

กิเลสอยู่มันยังรู้สิ่งภายนอกที่มันเกี่ยวข้อง แต่ไม่ใช่ตัวกิเลสนะสิ่งที่ว่า เช่น ต้นเสานี้ไม่ใช่กิเลส มันก็รู้ว่าต้นเสา แต่มันยังไม่สนใจนะ ต้องพึดกับตัวที่เป็นข้าศึกอยู่ในหัวใจ ออกแล้ว อะไร ๆ อยู่ที่ไหนมันก็รู้หมดละซี นั่นมันเป็นอย่างงั้นนะ

เรื่องธรรมภายในใจ ใครไม่รู้มันก็พูดอวดด้วยความโง่ความตบอดของมัน ผู้ท่านรู้ท่านถึงอ่อนใจ ท่านไม่โอ้อวดท่านอ่อนใจ พวกเรามันบ้า สามโมงจะครึ่งแล้ว เอาละวันนี้นะ ไม่ทราบว่าคุณเรื่องอะไรไปใหญ่แล้ว วันนี้เลยไปใหญ่ เอาละเป็นธรรมะประเภทนี้อีกอันหนึ่งเหมือนกันนะ ให้โลกทั้งหลายได้รู้เสียบ้าง วันนี้ไปอีกแบบหนึ่ง พอพูดเหล่านี้จบแล้วหายเจ็บเลยนะ พอถึงเวลา เช่นอย่างคำมานี้ไม่ทราบพูดเรื่องอะไร หายเจ็บเลย เพราะไม่ได้พูดด้วยความจำนี่ มีอะไรขึ้นปัจจุบัน ๆ จบแล้วหายเจ็บ ๆ ไปเลย

เมื่อวานนี้ก็ไปภูเรือ เอาของไปส่งโรงพยาบาลเมื่อวานนี้ และปัจจัยไปให้หมื่นหนึ่งสำหรับเป็นค่าอาหารคนไข้ เมื่อวานนี้ทองคำได้หนึ่งบาทเท่านั้นเอง ส่วนดอลลาร์ไม่มี

โน่นเห็นใหม่ปั้มน้ำมัน มาทั้งปั้ม ๆ นะนั่น รอยนต์นี้ น้ำมันเต็มถัง ๆ เอามาตั้งก๊ิก ๆ เวลารถมาจากโรงพยาบาลต่าง ๆ เต็มน้ำมันที่นี่ จึงได้บอกนั่นแหละปั้มน้ำมัน เมื่อวานนี้ก็มาสี่โรง ๕ โรงกับเราไปส่งเมื่อวานนะ ๕ โรงเมื่อวานนี้ อย่างนั้นละวันละสองโรงสามโรงสี่โรง อย่างน้อยวันละโรงไม่ค่อยขาด ที่ว่าไม่มีเลยนี่ดูเหมือนกันหลาย ๆ วันจะปรากฏทีหนึ่ง นอกนั้นมีวันละโรงขึ้นไปเรื่อย ๆ สามโรงสี่โรงนี้มากกว่าเพื่อนนะ ทีละ ๕-๖ โรงก็มี นาน ๆ มีทีหนึ่ง บางทีถึง ๙ โรงก็มี แต่ ๙ โรงไม่ค่อยซ้ำ จนปานนี้ยังไม่เคยซ้ำเลย ส่วน ๖-๗ โรงนี้ซ้ำบ่อย วันหนึ่ง ๆ ส่วนหนึ่งโรงสองโรงสามโรงนี้เรียกว่าเป็นประจำวัน ประจำเลยแหละ ยังไม่ให้พระนะ ให้พรเสียก่อนมันลืมห้วนแล้วนะ...

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd